

ZORINOI

COTIDIAN DE OPINII ȘI INFORMAȚII, APARE ÎN VALEA JIULUI

Anul V, nr. 992

J O I

21 OCTOMBRIE 1993

4 pagini — 40 lei

9

căldura

nu ne lasă
... RECI

Domnul director general a scris primarilor

Domnul primar îi scrie domnului director general

STIMATE DOMNUL DIRECTOR GENERAL
AL RAH PETROȘANI,

Cunoscând problemele dumneavoastră majore în asigurarea funcționării minelor din Valea Jiului, în reajustările structurale care se impun în redresarea producției de cărbune, esențială și pentru asigurarea producției și consumului de energie termică către populație, n-am îndrăznit să vă deranjăm pentru a vă implica într-o sferă de probleme care revin, exclusiv, administrației.

Fără nici cea mai mică intenție de a vă descuraja în eforturile dumneavoastră în direcții exterioare RAH, vă aducem la cunoștință că au avut loc două runde de convorbiri cu conducerea FET Petroșani în lunile august și septembrie, în care s-au soluționat metodele de deblocare financiară între RAGCI, Petroșani și FET Petroșani, absolut obligatorii pentru reluarea livrării de agent termic.

Oferta dumneavoastră de ajutor vis-a-vis de noi ar avea o consistență reală dacă ați interveni pentru ca exploatarea miniere să-și lichideze

datoriile de circa 200 milioane lei către asociațiile de locatari, datorii provenite din gratuități neonorate la termen (spre exemplificare EM Aninoasa este restantă la plata gratuităților de peste un an).

Vă rugăm de asemenea, ca pentru viitor, în vederea acunulării unor datorii similare, să dispuneți punerea la punct a unui grafic de plată sistematic, eventual la chenzina a doua, a gratuităților pe care le acordați salariaților dumneavoastră.

Vă mulțumim pentru intenția de colaborare fructuoasă, rugându-vă să aveți în vedere că o îmbunătățire a confortului termic al populației depinde în mare măsură de asigurarea apei reci la a cărei economisire din rețeaua orașului — RAH Petroșani poate participa direct prin asigurarea surselor proprii de apă la exploatarea miniere.

Cu deosebită stimă,

Ing. GHEORGHE BERCA,

Primarul Municipiului Petroșani

NOI LE Scriem TUTUROR CĂ...

La iarnă la poartă, e-o pisică moartă!

... E toamnă și-i frig, seniori! E frig! Dacă toamna (și-o mai liniștești cu un hamburger, hot-dog sau cu o bere (care echivalează, în calorii, cu un pui) cu frigul nu e de glumit. Asta intră în oase și nu iese decât când te conduce Puiu la „discolecă la Moșata”, cu flori pe piept, cu valan nas și cu pantofii legați cu tifon. De-aia zic: Frig, nene, frig!

Am și uitat că n-am avut apă caldă tot anul, Dă-o dracului de apă caldă, numai bine, jegul acumulat peste an ne poate apăra de frig toată iarna! Numai că, să mă lerte Dumnezeu și Turnă (cu care am vreo câteva procese!) dar ce se întâmplă cu noi, cetățenii care trăim în Valea Jiului, e de domeniul „Epicilor de aur”. Păi, frații mei albi, până prin '89 când auzeau aia înșeănații de Valea Jiului, le tremurau izmenele pe ei, cât erau ei de Ceaușești, Postelnicii, Dinci, Verdeți sau Bobi... Nu trebuie să uităm că, cel puțin după '77, ne-am bucurat de o atenție cu totul specială. Dacă nu era carne în toată țara, aici o găseai, dacă trăgea tov. Resiga un semnal, veneau mașinile cu butelii. Și altele...

Că, după bulibășeala din decembrie '89, s-a schimbat „calimera”, asta e altceva. Plimbările la București cu Miron Cozma în frunte „ne-au adus victorii multe”. Guvernării, unele ministere și departamente, firme mari din țară și chiar din străinătate, când aud de Valea Jiului se feresc ca dracu' de tămăie. Și iată unde am ajuns. Pe vremuri, se spunea că cine bea apă din Valea Jiului nu știe ce și nu știe cum. Acum poate oricine să bea dar cu restricții. Sau...

...Prin definiție, minerii sunt cea mai curată clasă socio-profesională. Categorie, pentru că sunt nevoiți să facă baie în fiecare zi după șut. Pentru ce-au făcut — îmboldiți de „Eminescu în mizerie” n-o să-i spele nici apa Oceanului Planetar. Dar asta e altceva. Făceau baie doar ei la mină. Ce-ar fi însemnat să-și la muierile și copiii (că n-aveau apă caldă acasă) și să-și ducă la mină să se „lăieze”. Era o aglomerație, mai ceva ca la Michael Jackson...

De ce spun toate astea? Pentru că vine iarna și ne trezim descoperiți cu... căldura. Domnul director general, un om de omenie și bine intenționat, scrie la primari. Domnul primar Berca la Petroșani îi scrie și dânsul d-lui director general. Din scrisoarea de mai sus, se poate vedea că nici Primăria n-a stat ou mâinile în sân. Bine-bine, zicem noi, asistând la această plină de politețuri corespondență, dar ce ne facem cu căldura? Pe vremea ăluia de la Ghencea — civil, în 15 octombrie se dezmoștea caloriferele. Cu scrisori, putem să tot suflăm în pumni până ne-apucă băzdăcul...

...Asta e problema. Iarna e la poartă, iar la poartă e o pisică moartă! Dacă o tot aruncăm din ogradă în ogradă, riscăm să prindem Sfânta Varvara, Sfântul Nicolae, Crăciunul, Anul Nou, Sfântul Vasile, Sfântul Ion (nu Iliescu)... și chiar Sfântul Așteaptă tot cu încălzire... centrală. Adică, facem focul în centrul casei. Arzăle-ar focul de vremuri!

O mână caldă de la degeratul!

Mircea BUJORESCU

Inevitabilul trebuie să se
producă:

Incepând cu data de 2 noiembrie
1993, ziarul „Zori noi” își va
schimba denumirea în
MATINAL

Listele pentru plăți la
Sistemul Vitalis,
punctul Hațeg, vineri,
22 octombrie: 1329 - 1403

Ieri dimineață, niște oameni sperați și buteliile lor
goale au blocat circulația

Mineriada buteliilor

Ieri dimineață, în zona „Dacia” a cartierului Aeroport peste 100 de oameni însoțiți de câte... una goală (butelie de aragaz), au blocat circulația pe DN 66 A. Este o nouă formă de protest (să recunoaștem, civilizată) pe care o adoptă cetățenii Văii Jiului, în sincera și justificata lor dorință de a trăi mai bine.

Nenumăratele semnale din ultima perioadă se pare că au fost doar o frecție la un picior de lemn, nimeni dintre cei răspunzători de problemele sociale existente în Valea Jiului negândindu-se că, de fapt, au fost aleși și puși acolo de oameni, pentru a le apăra interesele.

Am fost la fața locului și am stat de vorbă cu mulți dintre

acești oameni sperați. Unii așteaptă, încă din luna mai, să le vină rândul la deja celebrele tichete de butelie. Ne întorcem la tichete, pentru a vă spune că, în decembrie '89, am crezut că ne-am luat rația de libertate, fără să prevedem că o să ajungem să respirăm și aer raționalizat.

Ne facem datoria să semnalăm doar acest aspect banal: blocarea unei șosele. Dar, în momentul în care oamenii aceștia vor ieși nu numai cu buteliile, ci și cu focurile pe străzi, oare cine va fi cel țintit? Președintele țării, primul ministru, prefectul, primarul, directorul general, sau, așa cum am pățit noi ieri, tot...

Mircea BUJORESCU

În atenția veteranilor de război

Filiala Petroșani a Asociației Veteranilor de Război anunță membrii săi care s-au înscris pentru obținerea unui loc de veci în cimitirul orașului, că în data de 21 octombrie 1993 (astăzi deci) va avea loc adunarea generală a acestei asociații. Pe lângă atribuirea locului respectiv se vor discuta și alte probleme administrative legate de gospodărirea viitorului cimitir.

Adunarea va avea loc în sala de ședințe a primăriei municipiului.

Totodată rudelor veteranilor de război sunt rugate ca în caz de deces să se prezinte de urgență la Filială, cu legitimația celui decedat, pentru scoaterea din evidență.

IN PAGINA A 2-A

Cine limbă lungă are, va săpa cinci ani la sare

IN PAGINA A 3-A

RASUNA VALEA

CINE LIMBĂ LUNGĂ ARE VA SĂPA CINCI ANI LA SARE

(Contribuții la o adevărată istorie a mișcării muncitorești și a Partidului Comunist din România)

Argument la revenire

După apariția paginii „Ilegaliștii — oile negre ale sistemului” în ziarul la care trudim, am hotărât să ne prezentăm cu ea la cea care ne-a inspirat condeiul.

Am investit, din leafa noastră de redactori, o sumă importantă în câteva savarine. Surpriza dumneaei a fost sinceră și ne-a emoționat. S-a ridicat cu greutate și ne-a sărutat ca pe niște „foști uteciști”.

Intre două prăjituri mâncate cu poftă, ne-a mai povestit: alte întâmplări din trecutul de viață și de luptă al comuniștilor din Republica

Populară Română. Faptul că am revenit asupra acestui subiect ne-ar putea cataloga drept nostalgici ai perioadei de tristă amintire din istoria acestei țări. Întâmplări care se află la granița dintre răs și plâns și a căror prezentare obiectivă, acum, poate da naștere unui umor involuntar. Dar, la vremea aceea, partidul nu glumea. „Cine limbă lungă are/ va săpa cinci ani la sare” era sloganul partidului unic. Faptul că putem relata și altfel de secvențe din istoria mișcării muncitorești, așa cum a fost ea cu adevărat, fără retușuri ne scutește, credem, de acuze.

„Făcea vorbire de trei ore fără hârtie”

La Lucrețiu Pătrășcanu, comuniștii se uitau ca la o zeitate. Era un fei de „unde Pătrășcanu-apare, soarele răsare”. Obșnuința să se adreseze „maselor largi populare”, reduse, de fapt, la câțiva gură-cască, doar buchisind cu greu discursul întocmit, pe o coală de hârtie mototolită, de vreun tovarăș absolutent a șase clase primare, activiștii de partid ai acelor vremuri erau, pur și simplu, complexați de cultura unui adevărat intelectual. Iar Lucrețiu Pătrășcanu era unul dintre aceștia. „Odată, când a venit la Deva, a făcut vorbire de trei ore fără hârtie — își amintește, cu admirație, Csiki-neni. Păcat de el însă, că era naționalist”.

Ce însemna naționalist în gândirea celor nici o mie de purtători ai carnetului însemnat cu sece și ciocanul se știe, acum, bine. Boșevii până în măduva oaselor cu doctrina lansată de Moscova, conform căreia România era un stat multinațional și pe care ei și-au introdus-o în program în 1925, cei teleghidaiți de pe zidurile Kremlinului cunoșteau — așa cum s-a văzut în final — un singur medicament împotriva celor care simțeau, cu adevărat, românesc. Acesta era GLONTUL. Lui i s-au adăugat, mai apoi, alte „remedii”: CANALUL și TEMNIȚELE.

„Moartea mea a fost să ascult procese”

Ca orice comunist adevărat, tovarășul Csiki nu s-a temut niciodată de viață. Și nici nu a fost geloasă niciodată. „Dracu o fost geloasă pentru un bărbat”, ne declară cu toată sinceritatea interlocutoarea noastră. Totuși, în 1940, în plina stradă, a bătut-o „mar”, pe amanta primului său soț. Motivul nu a fost gelozia, ci faptul că aceasta ar fi făcut o afirmație gravă. S-a dus la una care vindea țigări (aceasta o cunoștea și o respecta pe fosta ilegalistă) și i-a divulgat că soțul tov. Csiki v-a divorțat de ea, „că pe cine a luat el, pe o proastă de româncă”.

Sentimentul național nu a permis ca această faptă să rămână nesancționată. Așteptând-o la un colț, ziua în amiaza mare, Zamfira Csiki și-a înfruntat rivala cu demnitate. Doată, cu o scândură, mâna ilegalistei „umbra de parcă era la curent electric”. Adversara strigă ca din gură de șarpe, dar urechea celei care avea dreptatea în mână era surdă la durerea dușmanului.

Deși vinovată, amanta soțului voiantază plângere la tribunal. „Opți procese am avut cu ea, ne povestește mai departe Csiki-neni, el plecase la Ungaria și eu nu terminasem cu ea”.

Până la urmă adevărul a triumfat. Procesul a fost câștigat de tov. Csiki. Faptul că a trebuit să umbra atât de mult prin sălile tribunalei nu a fost o problemă. Tribunaletului nu a fost o problemă, pentru că, așa după cum ne-a declarat „moartea mea a fost să ascult procese”.

Până să vândă porcul

S-au închis granițele

■ Unori, porcul e măsura tuturor lucrurilor

Când Transilvania trecuse la unguri, familia Csiki tocmai terminase operațiunea de îngrășare a porcului. Urma să-l sacrifice de Sfântul Ignat, ca iarna să-i găscască cu cămășile pline.

Intre timp, cel de-al doilea soț al tovarășei Csiki s-a dovedit a fi un foarte fin analist politic și plecă, din vreme, spre Budapesta. Au rămas înțeleși cu dumneaei să-și urmeze soțul și la bine ba chiar, și la rău. Cu un amendament: întâi să vândă porcul. După aceea, în tâlnirea de la Buda (sau de la Pesta) ar fi avut altă încălzire emoțională. Când buzunarele îi sunt burdușite cu cămăși de bani, altfel vezi viața. Necazul era că prețul porcului, în acele vremuri tulburi, creșea peste măsură și nu se prea găseau meșterii Oamenii veneau, întrebau și apoi fluierau a pagubă. Bani grămadă nu avea nimeni în cantități suficiente. Toți voiau să ia porcul în rate. Dar familia Csiki nu mai putea aștepta. Tot tânguindu-se cu potențialii cumpărători Csiki-neni a constatat, cu surprindere, că s-au închis granițele. Așa se face că ilegalista Csiki Zamfira a trecut din România în România, în mod clandestin. Dar asta este o altă poveste. Povestea internaționalismului proletar.

Odată, când a venit la Deva

Soțul Anei Pauker purta barba-n fals

■ Sosise cu indicații prețioase

Era în perioada tulbură a anilor patruzeci. Nici tovarășa Zamfira nu-și mai amintește exact. Ilegaliștii, cu puțin peste 500 la număr în toată țara, începeau să iasă din cuiburile conspirative. Tancurile sovietice le asigurau spatele, așa că aveau create toate condițiile pentru a zăpăci, în voie, poporul. Iă se recomandă, însă, să dea dovadă, în continuare,

de vigilență sporită, deoarece dușmanul nu doarme. El este vesicle treaz.

O secvență din acest fundal a constituit-o sosirea, la Deva, a soțului Anei Pauker. Csiki-neni îl aștepta împreună cu câțiva tovarășii. Când garnitura de vagoane s-a oprit, printre cei care coborau din tren au remarcat trei persoane. Doi înși care nu

Tovarășă Csiki desparte pământul de ape:

„Primul prim-secretar a fost un legionar înfocat”

Printre amintirile Zamferei Csiki, bine fixate în memorie, se număra și aceea legată de primul prim-secretar comunist al Petroșanului. Acesta se numea Botariu și venise de la Arad, de la CFR. Faptul că vorbea ca un dictator le-a dat de bănuț toștilor ilegalisti: „ăsta trăbă să fi fost legionar.” Păstrând o anumită distanță adevărații comuniști nu s-au lăsat însă, impresionați de aroganța acestuia Mai mult chiar, tov. Csiki își amintește cum, într-un schimb de replici — fiind jignită — a ripostat ferm: „Ascultă tovarășu’ secretar, dumneata nu cunoști femeile din Petroșani, dar eu dacă le mobilizez, te bat până ceri apă rece! Știi asta? La prima sechintă, de la „casina mică”, primul secretar a recunoscut, public că greșise.

Vigilența proletară i-a determinat pe comuniștii cu experiență să verifice bănuiala legată de trecutul legionar al tov. Botariu. În acest scop este trimis la Arad un tovarăș de nădejde să ia legătura cu cineva, de încredere de acolo. Cu fostul comandant al Poliției. Discuțiile de la Arad au confirmat bănuiele. Botariu fusese într-adevăr un legionar înfocat „care o bătut la jidani”.

Mecanismul aparatului de cadre este pus în mișcare. Cel care era nr. 1 în ierarhia de partid la Petroșani, este mutat la Caransebeș, director la o fabrică. Aceasta a fost „mutarea nr. 1”. Cei neinițiați în jocurile de culise, s-au arătat dezamăgiți, văzând că „omul lor” este promovat, în loc să fie mazilit. Stăpână pe situație, tov. Csiki îi liniștea părintește: „lăsați-l în pace, să se hodine un pic, ca domn”. După trei săptămâni a avut loc „mutarea nr. 2”. Tov. Botariu a ajuns înapoi la Arad, la CFR, de unde venise.

Ca să înțelegem corect întreaga poveste, tov. Csiki, ne-a explicat unul dintre principiile importante ale sistemului comunist: „Partidul comunist, când dădea afară pe cineva, pe un conducător, nu-l dădea așa odată, du-te! Il pune într-un post mai mare. O săptămână-două, și apoi du-te de unde ai venit!”

Ilegalistul Cotoș și-a bazat cariera politică pe o scrisoare

■ Csiki-neni îl confirmă pe Caragiale

Acum la noi în oraș, mai sunt doi ilegalisti. Au fost, inițial, șapte. Despre tovarășul Iosif Cotoș, tovarășă Csiki nu are o părere prea bună. Într-o zi, în fața casei de cultură, tovarășul Cotoș povestea tovarășului Momeu ce isprăvi săvârșise dumnealui pe vremea când partidul din care făcea parte număra exact 512 membri. Momeu era, la acea dată, președintele consiliului mu-

nicipal al sindicatelor. Csiki-neni se afla prin apropiere și, ca orice femeie, trage cu urechea. Când cei doi termină conversația, femeia apare în fața lor și-i zice, de la obraz, tovarășului Cotoș: „mă, tu de ce minți? Că ai făcut pe dracu’ ghem! Tu n-ai fost a-restat niciodată. În '29 tu speriai iepurii prin pădure cu meșterii!” Aia ar fi tăcut mălc, „Cotoș avea o cumnată ce era gospodină la

spital. Aia i-a dat o scrisoare ca s-o dea mai departe. Cotoș o citește și o mai arată unui prieten. Aia a așteptat și l-a parat. Dar nici Ceaușescu n-a fost mai breaz. Aia i-a dat cu ruda în cap patronului și aia l-au băgat la pușcărie.” Csiki-neni ne confirmă, încă o dată, că o carieră politică la români se face pe baza unor scrisori. Pierdute sau doar citite de cine nu trebuie.

Pagină realizată de:
Mihai BARBU,
Gheorghe OLTEANU,
Sorin OPREA

Felicitări cu finalul ras

Intr-o cutiuță, bătrâna ține câteva fotografii. Mai vechi și mai noi. Tot în cutiuța asta

păstrează, cu sfîntenie, niște felicitări. Sunt din acelea „STAS”, alcătuite, după tipic, cu ocazia a nu știu căteia aniversări a revoluției de eliberare națională, antifascistă și antiimperialistă sau a întâiului de Mai. Cu ele, potențații zilei zgândăreau orgoliul supușilor și al celor care se făceau că gândesc și muncesc în chip comunist.

Semnăturile de pe felicitările tovarășei Csiki sunt mai ale tuturor celor care s-au odihnit pe scaunul moale de prim-secretar al municipiului: tovarășii Viorel Paur, Barb Petre, Negruț Clement, Resiga Ion, Radu Bălan, Teodor Haș. S-au ostenit să-i transmită cele mai bune urări și tovarășii secretari de compartimente: Dragoș Romuluț, Nicola Aurel, Io-vănescu Constantin, Iuga Maria.

Interesant este că, pe cele expediate ilegalistei, lipsește finalul „vă urăm noi succese în activitatea viitoare”. La toate această propoziție mobilizatoare, menită a cataliza energiile destinatarului, este ras. Cu lama „Sputnik”.

Și o dată jos”. „Și care a fost scopul vizitei lui?”, am întrebat în cor, încordați la maximum. Răspunsul ne-a desumflat: „Venise cu indicații. Cum să ne ferim de dușman, că vin ăștia cu benzină și ne dau foc.” A trebuit „să recunoaștem” că, pentru o asemenea sarcină, deghizarea era absolut necesară.

Dacă e joi, RĂSUNĂ VALEA

Pagină realizată de :

Mihai BARBU

Mircea BUJORESCU

Vali LOCOTA

Paul NICULESCU

Gheorghe OLTEANU,

Genu TUȚU

Tiberiu VINȚAN

...Că e grasă / Că nici GHERMAN nu-i acasă

Deși are televizor acasă

Maria - neni n-a auzit de C. C.

■ Cu toate acestea el i-a mângâiat cățelul

Tochmai ieșisem din Complexul de alimentație publică din Vulcan, pentru a-i conduce la mașini pe Cătălin Crișan și invitații săi, când Maria C., cunoscută mai mult sub numele de Maria-neni, trecea pe-acolo cu nelipsitul-i cățeluș în brațe. Plăcându-i foarte mult cățelușul cunoscutul solist nu s-a putut abține și l-a mângâiat. Gestul nu i-a scăpat prezentatorului Octavian Ursulescu. Care a atenționat-o pe Maria-neni să-și noteze, cu roșu în calendar, data și ora la care „celebra vedetă care apare și la

televizor, Cătălin Crișan”, i-a mângâiat cățelul. Dar cu toate că a recunoscut că are acasă televizor, Maria-neni a întrebat mirată: „Da' cine-i maică, Cătălin Crișan?”

Fără a răspunde la întrebare, delegația artiștilor s-a imbarcat în autoturisme — nu înainte de a solicita încă vreo câteva sticle de bere și vin, „că tot au rămas pe masă” — și duși au fost. Iar Maria-neni se mai întreabă și acum: „Cine o fi, ăsta, Cătălin Crișan?” Chiar așa!

MUZICLONUL AFON

Căruța cu paiațe

FILMUL CU PROȘTI

- A. auzit ce-a zis prostul?
- N-am auzit ce-a zis prostul!
- Zice că ne-aduce-n frunte un alt prost.
- Nu contează, am mai avut noi proști.
- Bine, dar ne-aduce-un prost din altă țară, mai proastă decât

Proasta noastră
 - Nu contează, bucuria proștilor e schimbarea proștilor...
 - Nu fu prost! Nu vezi că toți proștii ne prostesc și noi proștii îi credem?
 - Prostule! Ține minte de la mine Prostul proștilor — că în prostia asta de viață nimic nu e mai prost decât să-i crezi pe proști.
 - O.K! Și acum să-ți explic: Nimic nu e mai rău decât să-l crezi pe prost-prost și pe prostul satului, prostul colectivului de oameni ai muncii. Până una-alta, nu-mi aminti de o vorbă celebră: „Cine face pe prostul, poate să rămână așa...”

N. PROSTITU

Căzând de la etajul zece

A demolat o „parabolică”

■ Proprietarul antenei a cerut despăgubiri

Ah! băutura... Câte nu face omul pentru ea și din cauza ei. Se arunca și de la etajul zece. Așa a pățit, nu chiar cu mult timp în urmă un personaj din Lupeni. De câte ori avea chef de băut, încăleca marginea balconului, amenințându-și consoarta: „Dacă nu-mi iei de băut, mă arunc!” Și-i lua biata femeie. Oricum, manevra asta nu putea să țină la nesfârșit. Într-o tristă zi, fiind deja bine „pilit”, omul alunecă și cade în gol. La etajul patru, chiar dedesubt, se afla o antenă parabolică. În urma impactului, parabolică s-a ntors pe dos, căpătând și o „față” umană. Cetățeanu a decedat. Și, cum o nenorocire nu vine niciodată singură, proprietarul antenei a cerut despăgubiri. Dacă le-a și primit, asta contează mai puțin. Cât despre morți, numai de bine.

PARA(DIA)BOLICA

Pentru că nu i-a plăcut cum îl arată

Și-a tras un pumn în oglindă

Caz concret, petrecut într-una din serile acestei săptămâni în localul „FAN-CLUB” din Vulcan. Unuia dintre consumatori i-a venit o poftă nebună să vadă cum arată. Pentru a-și satisface plăcerea asta a fost nevoie doar să se întoarcă spre perete. Pe-

rete pe care se afla o oglindă.

După ce și-a contemplat mutra, s-a declarat profund nemulțumit de felul în care aceasta îl înfățișa și, dintr-un pumn, a făcut zob obiectul respectiv. Pe lângă el, regina rea din Albă ca Zăpada a fost o blândă domniță.

MAN IN THE MIRROR

Fondurile lor fixe sunt

Nesimțirea, traficul de influență, furtul

Multe suportă Rusul. I s-au pus atâtea în cale, încât în Valea Jiului el a devenit o formă de relief: dealul Rusu. Pe carea acestui mușoi se construiesc cabane. Și, după cum veți vedea, cu orice forțe și cu orice mijloace.

• Dacă ești profesor, îți exploatezi studenții restanțieri. Îi duci acolo la sfârșit de săptămână cu o tablă de slănină și o sticlă de rom în straiță, le explici ce au de lucru și te mai întâlnești cu ei numai la examen, în toamnă. Nu va pica nimeni, dacă îi place murea.

• Dacă ești manager și ai pensionari la sector, procedezi la fel. În plus ai avantajul că de la locul de muncă poți face rost și de materiale de construcții, din avutul nostru „al întregului popor”.

Studenți sau pensionari, toți se bucură la fel de aerul tare al înălțimilor. Tare e bine acolo sus, pentru unii! Chiar dacă vor cădea, fondurile lor fixe vor rămâne. Ele se numesc: nesimțirea, traficul de influență, furtul cu nădejde. Dar cine să aida? De asta e codrul!

NENEA IANCU

Un recensământ în fals

ROMUL, ce mișto sună acest cuvânt

Despre numărul mare de ilegaliști apăruti după 1944 în raport cu numărul microscopic al tovarășilor care au combătut înainte de această dată a circulat un banc care explica totul: „puțin am fost, mulți am rămas”. Pornind de aici, romii ne oferă una din cele mai plăcute surprize. Să ne explicăm: compatriotul nostru dl. Nicolae Gherghie este cel mai mare specialist european în problemele romilor. De la domnia-sa am aflat că România printre multe și nenumărate bogății, posedă o treime din numărul total al țiganilor din Europa. Domnia sa evaluează numărul total de romi din țară între 1 800 000 și 2 500 000. Îți vine să crezi că numele țării vine de la ROM și nu de la ROMA. Dar cu toate aceste cifre amețitoare la recensământul de anul trecut și-au declarat apartenența la etnie exact 409 720 de suflete. Unde este diferența? Om țigăni vi vom vedea.

ROMUL DE LA MANCHA

Cățiva băieți destepti știu să adune

Patru regi la un loc

■ În coadă plasează jokerul

Nu există bar, ori basileț în care să nu afli o jucărie menită a vada de miștoș buzurarele cizmetele. Jucăritoarele fac delinșul puștilor de la 13 ani în sus. Dar nu numai. Odată cu mărirea mizei, cutiile astora electronice pot să-ți doneze sau să te chelească de sume cuprinse între cincizeci și o sută și ceva de mii. De aceea în jurul ecranelor care afișează jokeri, ași, popi, dame, valeți, decari și tot ce mai e sub ei, au început să roiască cățeloni de toate vârstele.

Unul din ăștia, care deunăzi apăsa cu sâng butoanele scutei, mi-a șoptit că, din Lupeni, s-a ridicat o gașă de bacăi care „speria” mai de tot bietele aparate. Băieții lucrează organizat, în echipă. Intră în bar, văd care-i mesul, după care meseriașul se postează în fața pocherășului electronic. Cei cu galeria țin și de gase. După ce a plătit — aia de ochii lumii — impulsuri de vreo mie de lei, însul instalat la comandă începe operația. Cu

precauție, dă la o parte geamul de protecție a ecranului. Apoi, cu o sarmă, face legătura directă între o bobină și contactul cheii. Fraierit în acest fel, aparatul începe să dea impulsuri cu gramada, iar specialistul e sigur de câștig. Asta, desigur, dacă nu cumva e bumbăit de vreun băgător de seamă al localului. Dacă treaba ține, echipașul ridică suma câștigată cu atâta sudoare și pleacă. Urmează un alt bar, la care figura se repetă.

ASUL DE (NU) PICA

